

EL MILLOR PLANETA

Aquesta nit el pare Sol s'ha despertat per culpa dels crits dels seus fills, els planetes: Mercuri, Venus, la Terra, Mart, Júpiter, Saturn, Urà i Neptú.

- Però per què crideu tant a aquestes hores? —va preguntar el Sol.
- Perquè els meus germans —va dir Venus— no admeten que jo sóc el millor planeta.
- Perquè no és veritat! —va exclamar Mercuri.
- Ja ho tinc! —va dir Urà— per què no diem les nostres característiques i al final votem?
- D'acord —van dir tots plegats.

I van començar a dir característiques:

- Jo —va dir Mercuri— no tinc atmosfera i sóc més lliure i, a més, sóc el que està més a la vora del pare, i li faig companyia.
- Doncs, jo —va seguir Venus— tinc una atmosfera molt densa que em protegeix dels meteorits i, sóc d'uns colors molt càlids.
- Jo, en canvi —va dir la Terra— sóc l'únic planeta en què s'ha descobert vida i tinc una atmosfera respirable.
- Jo —va explicar Mart— sóc un planeta d'un vermell preciós i, puc veure el cinturó d'asteroides des de molt a prop.
- Jo —va començar a explicar Júpiter— sóc el més gran de tots i, sóc d'uns colors interessants.
- Doncs, jo —va exclamar Saturn— tinc els anells més bonics de tots i, sóc d'un groc viu.
- Jo —va dir Urà— sóc diferent de tots vosaltres, perquè giro en un eix horitzontal igual que els meus anells, i sóc d'un verd turquesa i d'un blau claret molt bonic.
- Jo —va dir Neptú— sóc d'un blau molt elèctric i tinc una taca fosca que és l'adscendent d'una altra.

I, al final, va arribar l'hora de votar:

- Doncs voto —va dir Urà— a... no se a qui votar!
- Jo tampoc —va contestar Mercuri— m'heu agradat molt tots, en canvi jo, no m'he agradat gaire, perquè sóc molt petit i com que no tinc atmosfera els meteorits em fan mal.
- Jo —va seguir Venus— tinc una atmosfera tan densa que els rajos solars hi entren, però no hi surten.
- Doncs jo —va dir la Terra— m'he fet un pírcing a la capa d'Ozó i ara em costa més respirar.
- Jo, en canvi —va dir Mart— tinc una muntanya en forma de cara humana que espanta.
- Jo —va dir Júpiter— tinc una taca anomenada «La Gran Taca Vermella», i és una tempesta que dura des de fa molts anys i m'està destrossant.
- Jo —va continuar Saturn— tinc uns anells tan grossos, que quan giren, em maregen.
- Doncs, jo —va dir Urà— n'estic fart d'anar al revés de tothom.
- Jo —va dir Neptú— estic tan lluny del pare, que quasi no el veig.

I el final van dir que tots eren els millors per algunes coses i els pitjors en unes altres.

Però el pare va dir:

— Jo si que votaré.

I els planetes, tots estranyats, van preguntar:

— A qui?

I el pare va contestar:

— A tots, perquè heu après a estimar-vos a vosaltres mateixos i als altres.

I així els planetes se'n van anar a dormir ben contents d'haver après una nova lliçó.

I el pare se'n va anar a dormir ben content sabent que ja no el molestarien més.

I aquí s'acaba la història d'«El millor planeta».

© **Núria Pujol Suñé**

(13 anys)